

In het noorden

Freya werd vroeg wakker en bleef even in het donker liggen. Haar stad huiverde en deinde onder haar terwijl die aangedreven door machtige motoren over het ijs gleeed. Ze wachtte slaperig op haar dienaressen, die haar uit bed moesten helpen. Pas na enige tijd wist ze weer dat die allemaal dood waren.

Ze gooidde het beddengoed van zich af, stak de argonlampen aan en waadde door bestofte stapels neergesmeten kleding naar haar badkamer. Al wekenlang probeerde ze de moed te vinden om te douchen, maar ook die ochtend was ze niet opgewassen tegen het ingewikkelde mechaniek: het water weigerde warm te worden. Uiteindelijk vulde ze zoals gewoonlijk alleen het bekken en bespatte ze haar gezicht en handen. Er was nog een klein stukje zeep. Daarvan wreef ze een deel in haar haren, en toen hield ze haar hoofd onder water. Haar kameniers zouden reinigende spoelingen, lotions, zalven en allerlei aangenaam geurende balsams hebben aangebracht, maar ook zij waren allemaal dood, en het grote rek met flessen in de hoge badkamerkast maakte een intimiderende indruk op Freya. Geconfronteerd met zo'n enorme keuze, koos ze liever niets.

Gelukkig had ze wel ontdekt hoe ze zich moest aankleden. Ze raapte een van haar gekreukte gewaden van de vloer en legde het op het bed. Vervolgens kroop ze er vanaf de onderkant in en baande ze zich een weg naar boven totdat ze haar armen en hoofd door de juiste gaten kon steken. Het lange, met bont afge-

zette overkleed dat bij het gewaad hoorde, was veel makkelijker aan te krijgen, maar de knoopjes kostten veel hoofdbreken. Haar dienstmaagden hadden de knoopjes altijd heel snel en gemakkelijk dicht gekregen, en hoewel ze daarbij praatten en lachten over de komende dag, hadden ze nooit ook maar één knoopje in het verkeerde knoopsgat gestoken. Maar ook zij waren allemaal dood.

Vloekend en trekkend bleef ze vijftien minuten friemelen. Toen bekeek ze het resultaat in de spiegel vol spinnenwebben. Niet slecht, dacht ze. Alles welbeschouwd. Met wat sieraden was het geheel misschien nog beter geweest, maar toen ze naar de juwelenkamer liep, bleken de meeste mooie stukken verdwenen. Tegenwoordig verdween altijd van alles. Freya kon zich niet voorstellen waar het allemaal bleef. Maar goed, eigenlijk had ze niets nodig: geen tiara op haar kleverige zeephaar, noch een ketting van amber en goud rond haar groezelige hals. Mama zou natuurlijk niet gewild hebben dat ze zich zonder sieraden vertoonde, maar mama was eveneens dood.

In de lege, stille gangen van het paleis lag het stof dik als poedersneeuw. Ze trok aan het belkoord om de lakei te roepen en wachtte starend uit een raam zijn komst af. De vage poolscheuring buiten wierp een grijze glans op de bevroren daken van de stad. De vloer trilde mee op het ritme van de tandraderen en zuigerstangen van het machinedek. Toch was van beweging weinig te merken, want dit was het Hoge Ijs ten noorden van het noorden, waar het landschap vormloos was en alleen bestond uit een witte vlakte waarin de weerschijs van de hemel dof glom.

Haar lakei kwam, nog bezig om zijn gepoederde pruik recht te trekken.

‘Goedemorgen, Smew,’ zei ze.

‘Goedemorgen, Luisterrijke.’

Heel even wenste ze Smew mee te nemen naar haar vertrekken om hem iets te laten doen aan het stof, de kleren op de grond en de verdwenen sieraden. En ook om zich te laten uitleggen hoe

de douche werkte. Maar hij was een man, en het zou een ondenkbare breuk met de traditie zijn om een man in de privévertrekken van een markgravin toe te laten. In plaats daarvan herhaalde ze wat ze elke ochtend zei: 'Je mag me naar de ontbijtzaal brengen, Smew.'

Terwijl ze met hem in de lift naar de benedenverdieping stond, stelde ze zich voor hoe de stad zich over de ijsskap rept als een zwarte kever over een groot wit bord. De vraag was: waar ging de stad heen? Smew wilde dat heel graag weten. Dat zag ze aan zijn gezicht en aan de snelle, onderzoekende blikken die hij op haar wierp. Ook de Stuurgroep zou dat willen weten. Het was allemaal goed en wel om hongerige roofsteden te willen ontlopen, maar het moment kwam dat Freya over de toekomst van haar stad moest beslissen. De bevolking van Anchorage liet zulke beslissingen al duizenden jaren lang aan het Huis Rasmussen over. De vrouwen van dat Huis waren immers heel bijzonder. Bestuurden zij de stad niet al sinds de Oorlog van Zestig Minuten? Spraken de IJsgoden niet tegen hen in hun dromen? Zij vertelden waar de stad naartoe moest om zowel verraderlijk ijs als roofsteden te mijden en goede handelspartners te vinden.

Maar Freya was de laatste van haar geslacht, en de IJsgoden zwegen tegen haar. Tegenwoordig richtte bijna niemand meer het woord tot haar, en als dat wel gebeurde, dan was dat om op de beleefdste mogelijke manier na te gaan wanneer ze een beslissing over de koers ging nemen. Ze wilde dan roepen: *Waarom vragen jullie dat aan mij? Ik ben maar een meisje! Ik wil geen markgravin zijn!* Maar er was niemand anders aan wie ze het vragen konden.

Die ochtend had Freya echter een antwoord voor hen. Alleen wist ze niet of het hun zou bevallen.

Ze gebruikte het ontbijt alleen, op een zwarte stoel met hoge rug aan een lange, zwarte tafel. Het gerinkel van haar mes op haar bord en van haar lepeltje in haar theekop klonk in de doodse stilte ondraaglijk hard. Vanaf de beschaduwde wanden starden de portretten van haar goddelijke voorouders enigszins on-

geduldig op haar neer alsof ook zij wachtten tot ze eindelijk haar bestemming koos.

‘Maak u maar geen zorgen,’ zei ze tegen hen. ‘Mijn besluit staat vast.’

Toen ze klaar was met ontbijten, verscheen haar kamerheer weer.

‘Goedemorgen, Smew.’

‘Goedemorgen, Licht der IJsvelden. De Stuurgroep hoopt op uw aanwezigheid zodra het u schikt.’

Freya knikte. De kamerheer trok de deuren van de ontbijtzaal open om de Stuurgroep binnen te laten. Vroeger telde die groep drieëntwintig leden, van wie alleen de heer Scabious en juffrouw Pye over waren.

Windolene Pye was een lange, onopvallende dame van middelbare leeftijd die haar blonde haar had opgebonden in een knot, waardoor er een platte koek op haar hoofd leek te balanceren. Ze was de secretaresse van de laatste hoofdnavigator geweest en begreep zijn kaarten en tabellen blijkbaar heel goed, maar was in de nabijheid van de markgravin altijd erg nerveus en maakte elke keer dat Freya ook maar snoof, een kleine reverent.

Haar collega, Søren Scabious, was heel anders. Al bijna sinds de stad mobiel was geworden, waren zijn voorvaders hoofdmechanist geweest, en zijn functie was hoger dan alle andere, op die van Freya na. Als alles normaal was geweest, zou ze de volgende zomer met zijn zoon Axel getrouwd zijn. De markgravin koos vaak een man van het machinedek als echtgenoot om de klasse van de technici in de stad tevreden te houden. Maar niet alles was normaal, en Axel was dood. Freya was heimelijk blij dat Scabious niet haar schoonvader werd omdat hij zo’n strenge, trieste en zwijgzame man was. Zijn zwarte rouwkleding versmolt als een camouflagekostuum met het donker in de ontbijtzaal, zodat het witte dodenmasker van zijn gezicht tussen de schaduwen hing.

‘Goedendag, Luisterrijke,’ zei hij met een stijve buiging terwijl

juffrouw Pye naast hem blozend en nerveus een reverence maakte.

‘Wat is onze positie?’ vroeg Freya.

‘O, Luisterrijke, bijna tweehonderd mijl ten noorden van het Tannhäusergebergte,’ kwetterde juffrouw Pye. ‘We bevinden ons op betrouwbaar zee-ijs en er is geen andere stad in zicht geweest.’

‘Het machinedek wacht op uw instructies, Licht der IJsvelden,’ zei Scabious. ‘Wenst u weer naar het oosten te trekken?’

‘Nee!’ Freya huiverde bij de gedachte aan de keer dat ze daar bijna waren opgeslokt. Als ze naar het oosten teruggingen of naar het zuiden trokken om aan de rand van het ijs handel te drijven, was het onvermijdelijk dat de Jagers van Arkangel ervan hoorden, en nu alleen sterk uitgedunde werkploegen de motoren konden bedienen, vreesde Freya dat haar Anchorage de grote roofstad niet opnieuw kon ontlopen.

‘Bent u van mening dat we naar het westen moeten reizen, Luisterrijke?’ wilde juffrouw Pye zenuwachtig weten. ‘Er is misschien enige handel mogelijk.’

‘Nee,’ zei Freya ferm.

‘Hebt u dan misschien een andere windrichting voor ogen, Luisterrijke?’ vroeg Scabious. ‘Hebben de IJsgoden tot u gesproken?’

Freya knikte plechtig. Eigenlijk was ze haar plan al meer dan een maand aan het overwegen geweest, en ze dacht niet dat het van een god afkomstig was. Ze zag alleen geen andere manier om haar stad voorgoed te behoeden voor roofsteden, plagen en spinnerschepen.

‘Zet koers naar het Dode Continent,’ zei ze. ‘We gaan naar huis.’

Hester en Tom

Hester Shaw begon gewend te raken aan het geluk. Na haar vele modderige hongerjaars in de greppels en aasdorpen van het Grote Jachtveld had ze eindelijk een plaats in de wereld veroverd. Ze had haar eigen luchtschip, de Jenny Haniver (als ze haar hals rekte, zag ze nog net de bovenste ronding van de rode envelop achter het specerijenschip uit Zanzibar aan balk zeventien), en ze had Tom – de zachtaardige, knappe, slimme Tom van wie ze met heel haar hart hield en die ondanks alles ook van haar leek te houden.

Ze was er heel lang van uitgegaan dat het niet lang zou duren. Ze verschilden sterk, en Hester was allerm minst knap. Ze was een lange, lompe vogelverschrikster met koperrood haar in te strakke vlechten en een gezicht dat ooit door een zwaard gespleten was. Daarbij had ze één oog en een groot deel van haar neus verloren, en haar mond grijsde eeuwig met vooruitstekende tanden. Hij blijft niet lang, had ze zich voorgehouden, al wachtend tot de scheepsbouwers van het Zwarte Eiland hun arme, gehavende luchtschip eindelijk gerepareerd hadden. Hij blijft alleen maar uit medelijden, had ze geweten toen ze naar Afrika vlogen en vandaar overstaken naar Zuid-Amerika. Wat ziet hij in me? had ze zich afgevraagd toen ze rijk werden met het transport van goederen naar de grote, olieboerende steden van de Zuidpool en toen opeens weer arm waren omdat ze, boven Vuurland achtervolgd door luchtpiraten, een vracht moesten prijsgeven. Toen ze

in een konvooi kooplieden terugvloegen over de Atlantische Oceaan, fluisterde ze tegen zichzelf: *Dit houdt een keer op.*

Maar het hield niet op. Ze waren nu al meer dan twee jaar samen. Hester zat in het septemberzonnetje op een balkon van de Kreukelzone – een van de vele koffiehuisen aan de Hoofdstraat van Luchtschut – en begon te geloven dat haar geluk eeuwig houdbaar was. Ze kneep onder de tafel in Toms hand en toonde haar scheve glimlach. Hij keek haar aan met evenveel liefde als toen ze hem voor het eerst kuste in het flakkerende licht van MEDUSA op de avond dat zijn stad ten onder ging.

Luchtschut was die herfst naar het noorden gevlogen en hing nu een paar duizend voet boven de Kale Vorstvlakte, waar zich in de maanden van de middernachtzon diep beneden hen een paar aasdorpen hadden verzameld om handel te drijven. De ene ballon na de andere steeg op om aan te meren aan de schoorbalken van de vliegende vrijhaven. Daaruit kwamen de kleurrijke Oudtech-kooplieden die hun goederen luidruchtig begonnen aan te prijzen zodra hun laarzen de lichtgewicht dekplaten raakten. Het ijskoude noorden was een goed jachtterrein voor de opgravers van vergeten technologie, en deze heren verkochten Sluiperonderdelen, accu's van Tesla-geweren en talloze andere hebbedingen uit apparaten van wel zes verschillende beschavingen. Er waren zelfs onderdelen van een Oude vliegmachine, die sinds de Oorlog van Zestig Minuten onaangeroerd in het Hoge Ijs had gelegen.

De Kale Vorstvlakte onder hen strekte zich naar het zuiden, oosten en westen schijnbaar eindeloos uit. Het was een koud en rotsachtig gebied waar de IJsgoden het acht maanden van het jaar voor het zeggen hadden. Op de beschaduwde bodem van elkaar willekeurig kruisende stadssporen lagen al sneeuwplakkaaten. In het noorden verrees de zwarte basaltmuur van het Tannhäusergebirge, de keten van vulkanen die de noordelijke grens van het Grote Jachtveld vormde. Diverse vulkanen werkten, en het leek of hun grijze rookwolken als pilaren de hemel ondersteunden.

Daartussen zagen Hester en Tom achter een sluier van as nog net de eindeloze witheid van de IJswoestijn, en daar bewoog zich iets enorms, smerigs en onstuitbaars als een losgeslagen berg.

Hester haalde een verrekijker uit een van haar jaszakken en zette hem tegen haar oog. Ze draaide aan de focusing tot het vage beeld ineens scherp werd. Ze keek naar een stad: acht lagen van fabrieken en slavenbarakken en vuil uitbrakende schoorstenen. In het kielzog zweefde een luchttrain van parasiterende luchtschepen die de uitlaatgassen zeefden op mineraal afval. Eronder draaiden grote wielen, die zich spookachtig aftekenden tussen sneeuwsluiers en wolken verpulverd gesteente.

‘Arkangel!’

Tom nam de verrekijker van haar over. ‘Je hebt gelijk. Die blijft ’s zomers in de noordelijke uitlopers van de Tannhäusers en verzwelgt de aasdorpen die over de passen komen. Het poolijs is tegenwoordig veel dikker dan vroeger, maar er zijn nog steeds delen die het gewicht van Arkangel pas aan het eind van de zomer kunnen dragen.’

Hester lachte. ‘Wijsneus.’

‘Ik kan er niets aan doen,’ zei Tom. ‘Vroeger was ik leerling-historicus, weet je nog? We moesten een lijst van ’s werelds grootste tractiesteden uit ons hoofd leren, en Arkangel stond bijna bovenaan. Die vergeet ik dus niet gauw.’

‘Opschepper,’ zei Hester grommend. ‘Ik wou dat het Zimbra of Xanne-Sandansky was geweest. Dan zou je niet zo pienter hebben geleken.’

Tom tuurde weer door de verrekijker. ‘Een dezer dagen gaan de rupsbanden omhoog en de ijzeren glijders omlaag. Dan glijdt Arkangel weer weg om ijssteden en Sneeuwgekke aasdorpen te verslinden...’

Arkangel was echter voorlopig tevreden met handel. De stad was te uitgestrekt om zich door de smalle passen van de Tannhäusers te kunnen persen, maar luchtschepen vertrokken uit de havens en vlogen door de nevel zuidwaarts naar Airhaven. Het voorste baande zich arrogant een weg door de wirwar aan bal-

lonnen rond de zwevende stad en zwierde naar balk zes om aan te meren, vlak onder de plek waar Tom en Hester zaten. Ze voelden de zwakke trillingen toen de afmeerklemmen de kade grepen. Het was een slank aanvalsschip voor de korte afstand. Op de zwarte romp was een rode wolf geschilderd en daaronder stond in gotische letters de naam Turbulentie bij Heldere Hemel.

Mannen kwamen zwierig uit de gepantserde gondel, liepen stampend over de kade en beklommen de trap naar de Hoofdstraat. Het waren grote, zwaargebouwde mannen met bontmantels en bontmutsen en uniformjasjes waarachter de kille glinstering van maliën te zien was. Een van hen droeg een stalen helm waaraan twee grote, gebogen grammfoonhoorns bevestigd waren. Vanaf de helm leidde een draad naar een koperen microfoon in de vuist van iemand anders, wiens versterkte stem dreunend door Luchtschut klonk terwijl hij over de trap naar boven liep.

‘Gegroet, luchtlingen! Namens het grote Arkangel, Hamer van het Hoge IJs, Gesel van het Noorden, Verzwelger van Vast-Spitsbergen, gegroet! Wij hebben goud in ruil voor elke inlichting over de locatie van ijssteden! Dertig gouden ponden voor elke informatie die tot een vangst leidt!’

Hij begon zich een weg te banen tussen de tafeltjes van de Kreukelzone en bleef zijn dreunende aanbod herhalen, maar alle vliegeniers om hem heen schudden hun hoofd, trokken een lelijk gezicht en wendden hun blik af. Nu er nog maar weinig prooi over was, boden veel roofsteden vindertsloon aan, maar meestal niet openlijk. Eerlijke luchtkooplieden begonnen te vrezen dat ze helemaal uit de kleinere ijssteden verbannen zouden worden, want welke burgemeester zou het riskeren om toestemming tot aanmeren te geven aan een schip dat de volgende dag misschien weer vertrok om de koers van het stadje te verraden aan een onverzadigbare stedenvreter als Arkangel? Toch waren er altijd anderen – smokkelaars, halfpiraten en kooplieden met tegenvalende winsten – die bereid waren roofgoud te aanvaarden.

‘Kom me opzoeken in de Draagcel & Gondel als je deze zomer

gehandeld hebt in Kivitoo of Breidhavig of Anchorage en weet waar ze overwinteren!’ drong de nieuwkomer aan. Hij was een jongeman die er dom, rijk en goed doorvoed uitzag. ‘Dertig pond in goud, beste vrienden, genoeg om je schip een jaar van brandstof en luftgaz te voorzien...’

‘Dat is Pjotr Masgard,’ hoorde Hester iemand zeggen. Het was een Dinka-vliegenierster die aan de tafel ernaast met vriendinnen zat te praten. ‘Hij is de jongste zoon van de Direktor van Arkangel en noemt zijn bende de Jagers. Ze trekken niet alleen openlijk spionnen aan, maar ik heb ook gehoord dat ze met hun schepen landen in vredige stadjes die te ver van Arkangel liggen. Ze dwingen zo’n plaats dan om te stoppen of om te keren, en onder bedreiging van zwaarden worden ze dan recht naar Arkan-gels kaken gedreven!’

‘Maar dat is niet eerlijk!’ riep Tom, die eveneens had meege-luisterd. Zijn woorden klonken helaas heel hard in de tijdelijke stilte tussen twee zinnen van Masgard. De Jager draaide zich om en grijnsde met een groot, lui en knap gezicht naar Tom.

‘Niet eerlijk, luchtling? In deze wereld eet de ene stad de andere. Wist je dat niet?’

Hester verstrakte. Bij Tom bleef één ding haar verbazen: hij verwachtte altijd dat de dingen eerlijk toegingen. Dat kwam door zijn opvoeding, nam ze aan. Als hij een paar jaar op eigen kracht in een aasdorp had moeten leven, zou hij beter hebben geweten, maar hij was opgegroeid met alle regels en gewoonten van het Geschiedenisgilde. Het echte leven was dus aan hem voorbijgegaan, en ondanks alles wat hij sindsdien had meege-maakt, kwamen mensen zoals Masgard voor hem nog steeds als een schok.

‘Ik bedoel alleen: het is tegen alle regels van het stadsdarwinisme,’ legde Tom uit, opkijkend naar de grote man tegenover hem. Hij stond op maar merkte dat hij moest blijven opkijken, want de ellenlange Jager was minstens anderhalf kop groter. ‘Snelle steden eten trage, en sterke steden zwakke. Op die manier moet het functioneren, net als in de natuur. Vindersloon en de ont-

voering van prooi verstoren het evenwicht,' vervolgde hij alsof Masgard een gewone tegenstander in een discussieclub van leerling-historici was.

Masgards grijns werd breder. Hij gooidde zijn bontmantel open en trok zijn zwaard. Mensen gilden geschrokken. Overal vielen stoelen op de grond omdat iedereen in de buurt zich zo ver mogelijk terugtrok. Hester pakte Tom beet en trok hem weg zonder haar blik van het glanzende lemmeet los te maken. 'Tom, idioot! Hou daarmee op!'

Masgard staaarde haar een paar tellen aan maar begon toen te bulderen van het lachen en stak zijn zwaard weer weg. 'Moet je zien! Dat knappe mokkel van die luchtling moet zorgen dat hem niks overkomt!'

Ook zijn manschappen lachten. Hester bloosde vlekkerig en trok haar oude rode sjaal voor haar gezicht.

'Kom me maar eens opzoeken, meid!' riep Masgard. 'Voor een lekker ding zoals jij ben ik altijd thuis! En vergeet niet: als je me de koers van een stad vertelt, krijg je dertig pond in goud! Daarvan kun je een nieuwe neus kopen!'

'Ik zal het niet vergeten,' beloofde Hester, die Tom snel wegduwde. Woede klapwiekte in haar als een gevangen kraai. Ze wilde zich omdraaien en vechten. Ze wilde wedden dat Masgard niets klaarspeelde met het zwaard waarop hij zo trots was... Maar ze probeerde het duistere, wraakzuchtige element in haar karakter tegenwoordig zo goed mogelijk te verbergen. Ze trok dan ook alleen haar mes om de draad van Masgards microfoon bij het passeren ongemerkt door te snijden. De volgende keer dat hij een menigte wilde toespreken, wekte hij zelf de lachlust.

'Het spijt me,' zei Tom berouwvol terwijl ze zich naar de kade haastten, waar het nu wemelde van de handelaars en nieuwsgierigen uit Arkangel. 'Ik wou helemaal... ik dacht alleen...'

'Het is al goed,' zei Hester. Ze wilde tegen hem zeggen dat hij Tom niet zou zijn als hij niet af en toe zulke dappere, domme dingen deed, en dan zou ze misschien ook niet zoveel van hem houden. Maar dat was te veel om onder woorden te brengen,

daarom duwde ze hem in een ruimte onder een steunbeer, en toen ze had vastgesteld dat niemand keek, wikkelde ze haar magere armen rond zijn nek, trok ze haar sluier omlaag en kuste ze hem. ‘Laten we gaan.’

‘Maar we hebben nog geen lading. We wilden uitkijken naar een bonthandelaar of...’

‘Hier zijn geen bonthandelaars, alleen Oudtechs, en dat soort dingen willen we niet vervoeren, hè?’ Hij keek onzeker, en daarom kuste ze hem opnieuw voordat hij nog iets kon zeggen. ‘Ik heb genoeg van Luchtschut. Geef mij de Vogelroutes maar.’

‘Het is al goed,’ zei Tom. Glimlachend streelde hij haar mond, haar wang en de inkeping in haar wenkbrauw waar het litteken doorheen liep. ‘Heel goed. We hebben genoeg gezien van de noordelijke hemel. We gaan.’

Maar zo gemakkelijk lukte dat niet. Toen ze bij balk zeventien kwamen, zat daar naast de Jenny Haniver een man te wachten op een reusachtig pakket van leer. Hester, nog enigszins uit haar humeur vanwege Masgards spotternij, verborg haar gezicht weer. Tom liet haar hand los en liep haastig naar de onbekende.

‘Goedendag!’ riep de man bij het opstaan. ‘Meneer Natsworthy? Juffrouw Shaw? U bent de eigenaars van dit prachtige schepje, neem ik aan. Goeie genade, in het havenkantoor zeiden ze dat u jong bent, maar ik besepte nog niet hoe jong! U bent nauwelijks uit de kinderschoenen!’

‘Bijna achttien,’ zei Tom defensief.

‘Doet er niet toe, doet er niet toe,’ zei de onbekende stralend. ‘Leeftijd maakt geen verschil als het hart maar groot genoeg is, en ik weet zeker dat u een groot hart hebt. “Wie is die knappe knul?” vroeg ik aan mijn vriend de havenmeester, en hij zei: “Dat is Tom Natsworthy, piloot van de Jenny Haniver.” “Pennyroyal,” zei ik tegen mezelf, “die jongeman is misschien precies degene die je zoekt!” En hier ben ik dus!’

Hij was er inderdaad. Pennyroyal was een tamelijk kleine, kalende en iets te dikke man met een keurig verzorgde witte baard. Zijn kleding was kenmerkend voor een aaseter uit het noorden:

een lange bontjas, een tuniek met veel zakken, een dikke pantalon en met bont afgezette laarzen. Tegelijkertijd leken zijn kleren te duur, alsof een modieuze kleermaker ze voor hem in elkaar had geflanst als kostuum voor een toneelstuk dat zich in de IJswoestijn afspeelde.

‘En?’ vroeg hij.

‘En wat?’ vroeg Hester, die deze ijdelruit al op het eerste gezicht niet mocht.

Tom was veel beleefder en zei: ‘Het spijt me, meneer, maar we begrijpen echt niet wat u wilt...’

‘Honderdmaal excuus. Dat spijt me nu werkelijk bijzonder,’ leuterde de onbekende. ‘Laat ik het uitleggen! Mijn naam is Pennyroyal; Nimrod Beauregard Pennyroyal. Ik heb enig onderzoek gedaan tussen deze afschuwelijk hoge vuurbergen, en nu ga ik weer naar huis. Ik wil graag passage boeken op uw allercharmantste luchtschip.’